

Za poduk in kratek čas.

S trebuhom za kruhom.

(Dalje.)

Lovrenc in Micka sta se vozila še le šest dnij, a vendar bi nihče ne spoznal Micke Bistriske, ko bi sedanja, z bok boleznj shujšano, primerjal s prejšnjo, zdravo in rudečo. Stari Lovrenc je tudi ožoltel, kakor vosek. Temu se ni čuditi; saj nista prve dni prav nič prihajala na kr. v. Mislija sta si, da ne smeta. Je-li sta pa sploh vedela, kaj je dovoljeno in kaj ne? Še ganiti se nista upala; vrh tega pa sta se bala zapustiti prtljago. Sedela sta sedaj, kakor so sedeli vsi, pri svoji robi. S takimi culicami izselnikov je bila založena vsa dvorana, kar je še povečavalo njeno žalostno podobo. Pernice, obleka, živež, razno orodje in posoda, vse to je križem ležalo in bilo razmetano v manjših ali večjih kupčkih po tleh. Na njih so sedeli izselniki, izvečine Lahi in Nemci. Ti so zvečili tobak, oni puhali iz pip; kolobarji dima so se odbijali ob nizkem stropu, vlekli se v dolgih oblačkih in zagrinjali luč. Nekoliko otrok je plakalo po kotéh; vendar je navadni hrup prestal, ker je megla vse prešinila z neko žalostjo in skrbijo. Izkušenejši izmed izselnikov so vedeli, da se napoveduje vihar. Nikomur sploh ni bilo več tajno, da se bliža nevarnost in morebiti smrt. Le Lovrenc in Micka nista mogla ničesar presoditi, da-si so se slišali razločno, kadar je kdo dveri na hip odprl, oni dalnji, zlo prerokujoči glasovi, ki so prihajali iz brezkončnosti.

Sedela sta v skrajnem kotu dvorane, na najožjem mestu, torej ne daleč od ladijskega kljuna. Zibanje je bilo ondi zelo mučno; prav zato so ju potisnili tja nemški in laški sopotniki. Stari se je krepil z bistriskim kruhom, katerega je še imel s seboj; Micka si je pa spletala lase, da bi ne bila brez dela.

Polagoma se pa vendar začne čuditi občemu molčanju, katero je le preruševalo plakanje otrok.

»Zakaj neki danes Nemci in Lahi tako tiho sedijo?« vprašala je.

»Kaj jaz vem!« odvrne Lovrenc, kakor navadno »morda imajo kak praznik ali pa kaj...«

V tem hipu se parnik silno strese, prav tako, ko bi se ustrašil česa groznega. Posoda pločnata, ležeča krog njiju, je zazvenčala otožno; plamen v svetilki je švignil in zaplapoval močneje; nekoliko ustrašenih glasov začne povpraševati:

»Kaj je to? Kaj je to?«

Toda ni bilo odgovora. Drug stres, silnejši od prvega, reskne parnik; kljun njegov se dvigne naglo in pogrezne ravno tako hitro; ob jednem pa udari val molklo v okrog okenca jednega boka.

»Vihar!« zašepeta plaho Micka.

Med tem zašumi nekaj krog parnika, kakor borovje, v katero se je zagnal nagloma vihar, in zarjove, kakor bi zatulila cela tropa volkov. V časi udari veter, nagne parnik na bok, potem ga zasuče, vrže kvišku, in ga znova potisne v brezno. Tramovje je škripalo, pločnata posoda, culice, prtljaga in orodje se je kotalo po tleh in valilo iz kota v kot. Nekoliko ljudij je padlo na tla; perje iz vzglavnikov je letelo po sobani; steklo v svetilkah pa je zazvenelo žalostno. (Konec prih.)

Smešnica. »Gospod«, vpraša poredni čevljarški učenec pri peku, »gospod, ali imate 15 trdih, starih žemelj?« »Imam«, odgovori pek, misleč, da jih čevljarček kupi za mojstra, »imam jih, le čakaj, da ti jih nastejem.« »Ni treba, gospod«, odvrne hitro fanté, »ni treba, mogoče pa je, da jih vzame še kdo drugi, pri nastajih ne jemo.«

Razne stvari.

(Zastava.) Društvo katoliških rokodelskih pomočnikov v Mariboru je dobilo novo društveno zastavo, in so jo mil. knezoškofof, pokrovitelj društva, v nedeljo v stolni cerkvi slovesno blagoslovili ter potem v prisrčni besedi izročili pomočnikom za vidno in vedno znamenje njih katol. prepričanja.

(Novi denar.) V prihodnjem tednu izdajo že tudi srebrne krone; ljudje se čudijo, zakaj na ces. kroni pri novem denarji ni več križa, kakor je bilo pri starem denarji: ali se je zgodilo to judom na ljubo?

(Imenovanje.) Minister za državne finance je odredil, da pride g. Albert Sikora, finančni svetnik v Gradci, za vodjo finančnih okrajnih uradov v Mariboru.

(Bralno društvo) v Cezanjevcih pri Ljutomeru priredi v nedeljo 14. maja v gostilni g. Ivana Slavič-a na Kamensčaku veselico. K obilni udeležbi vabi odbor.

(Dijaski kuhinji) v Mariboru so darovali gg. dr. Jarnej Glančnik, odvetnik, dr. Fel. Ferk, zdravnik in Fr. Bindlechner, mestjan v Mariboru, svojo nagrado, ki jo dobijo kot udje ravnateljstva pri posojilnici, ali celo, ali deloma v prid slov. nadarjenih pa ubožnih dijakov. Bog plati!

(Požar.) Zahomce, vas pri Podklostru na Koroškem, je predvčeranjim do tal zgorela. Izmed 40 hiš je ostala le ena. Škoda je po takem velika.

(Nadzorništvo) so prevzeli pri zavarovalnici »Unio catholica« ti-le gg.: Valentin Par, župnik v Gotovljah, Matija Arzenšek, župnik v Grižah in Jožef Žičkar, župnik v Vitanji.

(Zasegli) so na Pragarskem Antona Berecz, uradnika pri menjevalnici v Budimpešti in njegovega brata v Pulji. Prvi je odnesel menjevalnici 48.200 gld. Prijem so našli še 19.000 gold., pri njegovem bratu pa 20.000 gld.

(Ljudska šola.) V Razvanji pri Mariboru imajo dverazredno ljudsko šolo in sicer se uči na njej samo v nemškem jeziku. Zasluga za to gre šulvereinu in pa tedanjemu c. kr. okr. glavarju v Mariboru, Viktorju baronu Heinu. Nemca pa človek ondi ne najde, če ga tudi z lučjo v roki išče o belem dnevu; pač pa so prebivalci »Nemcem prijazni«, kakor se jim pravi sedaj, naš kmet pa pravi ljudem te baže, da so nemškutarji. Na tej šoli je sedaj prazno mesto podučitelja in Mariborčanka roti nemške učiteljice »pri nemški bradi«, naj jih prosi veliko za to mesto, da ne zleze kak slov. učitelj v to šolo!

(Slovesnost.) Nemško pevsko društvo na Ptujih obhaja o binkoštih svojo 30letnico in prireja neki za to veliko »nemško slovesnost na nemški meji«. Dobro, toda peveci pač na Ptujih niso Nemci in Ptuj ne leži na nemški meji, ampak kakor znamo, na čisto slov. zemlji!

(Srditost.) Ona sirota v Spodnjih Žrjavcih, ki dopisuje v Mariborčanko ter jako grdo in popolnem neresnično črni častito duhovščino, jezi se čez mero, da se mi malo zmenimo za njegove čenče, vredne še samo, da jih vsprejme Mariborčanka v svoje revne predale.

(Obč. volitev.) Dne 4. maja je bila obč. volitev v Krčevini pri Mariboru. Volilci so bili blizo samo gospodje iz Maribora in so torej volili tudi le sebe. Izmed domačih je voljen, menimo, da samo Matija Marinšek ter ostane še brž tudi naprej župan. Svoje dni je bil pa v tej občini od pamtiveka vrlji Fr. Dovnik za župana.

(Stoletnica.) V Gorenjem Diesbachu, v Švici, je umrla dne 8. aprila kmetica Liza Bachmann, rojena Lüthy. Ona se je rodila dne 8. aprila 1793 in je torej letos bila ravno 100 let dopolnila. Župnik in župan sta ji nesla nekaj za vezilo, ali malo trenutij poprej je izdihnila.